

Sygn. akt IV Ca 1729/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Iwona Wróblewska-Pokora

Sędziowie SO Piotr Niezgodzki

SO Anna Wrembel-Woźniak (spr.)

Protokolant protokolant sądowy-stażysta Olga Wyszomierska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 czerwca 2016 r. w W.

sprawy z powództwa D. S.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt II C 415/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od D. S. na rzecz Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Piotr Niezgodzki Iwona Wróblewska-Pokora Anna Wrembel-Woźniak

Sygn. akt IV Ca 1729/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 listopada 2012 r. powód D. S., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 3.961,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że w wyniku wypadku samochodowego poszkodowana K. G. wynajęła u niego samochód zastępczy do czasu wypłaty odszkodowania za szkodę całkowitą likwidowaną przez pozwanego. Powód powołał się przy tym na zawartą z K. G. umowę cesji wierzytelności z tytułu naprawienia szkody w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Pozwany – Towarzystwo (...) S.A. w W. – w złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, w sprawie o sygn. akt II C 415/13, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.124,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Zasądził także od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.081,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa: od powoda kwotę 26,39 zł, a od pozwanego kwotę 99,40 zł, tytułem kosztów sądowych uiszczonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł powód, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym. Orzeczenie to zastało zaskarżone w części, w jakiej Sąd Rejonowy oddalił powództwo. Skarżący zarzucił mu:

1. naruszenie art. 363 k.c. w zw. z art. 822 k.c. polegające na uwzględnieniu średniej miesięcznej ceny wynajmu pojazdu zastępczego (140 zł netto za dobę) zamiast rzeczywiście poniesionej (160 zł netto za dobę), która w żaden sposób nie odbiega rażąco od innych przyjętych stawek wynajmu pojazdu zastępczego na tożsamym rynku właściwym;
2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym uznanie, że przyjęta średnia stawka wynajmu pojazdu zastępczego kompensuje w całości szkodę poniesioną przez powoda, podczas gdy brak jest podstawy prawnej do opierania się na średnich stawkach obowiązujących na tożsamym rynku właściwym.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kwoty 837 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 30 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu za instancję odwoławczą, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zostało oparte na podstawie ustaleń tego Sądu, które Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własne, w związku z czym nie zachodzi potrzeba ich powtórzenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., sygn. akt II CSK 18/07, Lex nr 966804). Sąd Okręgowy podziela również przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów.

Należy zatem w tym miejscu od razu odnieść się do zarzutów sformułowanych we wniesionym środku odwoławczym. W pierwszej kolejności trzeba jednak zauważyć, że skarżący w istocie podnosi jeden zarzut apelacyjny, tj. zarzut naruszenia art. 363 § 1 k.c. i art. 822 § 1 i 2 k.c. (podkreślić przy tym należy, że artykuły te dzielą się na kolejne jednostki redakcyjne, nieprawidłowe zatem jest ujmowanie zarzutu apelacyjnego jako naruszenie art. 363 k.c. i art. 822 k.c.). Zarzut określony w punkcie 2 apelacji, określony jako zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest bowiem w istocie powieleniem zarzutu z punktu 1. Skarżący nie zarzuca bowiem Sądowi Rejonowemu nieprawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie wskazuje w szczególności żadnych błędów w rozumowaniu Sądu I instancji przy jego ocenie. Zarzuca jedynie, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że szkodę z tytułu kosztów najmu samochodu zastępczego w ramach obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej stanowi średnia stawka najmu tej samej klasy samochodów co uszkodzony, na rynku właściwym, podczas gdy nie rekompensuje to w całości szkody powoda. W istocie zatem skarżący zarzuca błędną wykładnię wskazanych powyżej przepisów prawa materialnego.

Mając na względzie tę uwagę wstępną wskazać należy, że tak postawiony zarzut w realiach niniejszej sprawy nie zasługuje na uwzględnienie. Jak wynikało z przeprowadzonej w niniejszym postępowaniu opinii biegłego, opinii niekwestionowanej przez strony, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, uzgodniona przez strony umowa stawka czynszu najmu samochodu zastępczego wynosząca 160 zł netto za dobę najmu wykraczała ponad średnią stawkę rynkową dla najmu pojazdu porównywalnej klasy do pojazdu uszkodzonego, która wynosiła 140 zł netto za dobę na terenie W.. Ustaloną przez biegłego średnią stawkę rynkową uznać należało natomiast za prawidłową, albowiem opinia obejmowała analizę ofert najmu u wielu podmiotów działających na lokalnym rynku. Sąd Rejonowy nie znalazł

żadnych przesłanek, aby wnioski opinii biegłego kwestionować, a wobec braku zgłoszenia odpowiedniego zarzutu apelacyjnego, czynić tego nie może także Sąd Okręgowy (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. III CZP 49/07).

Nie można nadto pomijać faktu, iż to powód był wynajmującym, a zatem stawkę czynszu najmu to on kreował, kreując tym samym wysokość należnego poszkodowanej odszkodowania. Odszkodowanie to nie mogło jednak w ocenie Sądu Okręgowego wykroczyć poza średnie stawki stosowane na lokalnym rynku, albowiem jedynie w takim zakresie szkoda przejawiająca się w kosztach najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego może być uznana za pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego ona wynikła.

Należy nadto dodatkowo podkreślić, iż o ile poszkodowany może zawrzeć umowę najmu przy stawce swobodnie ustalonej przez strony umowy (art. 353¹ k.c.), to nie można jednak pomijać okoliczności, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z relacją poszkodowany – sprawca szkody / jego ubezpieczyciel, gdzie źródłem odpowiedzialności nie jest kontrakt, lecz delikt. Znaczenie ma zatem ekonomiczność odszkodowania przy zastosowaniu kryteriów obiektywnych, z punktu widzenia poszkodowanego, który winien dokonać wyboru usług dobrej jakości za rozsądną cenę. Uprawnienia poszkodowanego podlegają ograniczeniom w tym znaczeniu, iż dokonując wyboru podmiotu, z którego usług skorzysta, winien on dołożyć należytej staranności. Od racjonalnie działającego poszkodowanego należy bowiem wymagać, iż będzie dbał o interesy drugiej strony zobowiązania, jak o swoje własne. O ile nie ma on obowiązku poszukiwania najtańszych stawek na rynku, nie jest jednak zwolniony z obowiązku działania z należytą starannością, tak by ponieść koszty jedynie ekonomicznie uzasadnione.

Co więcej, obowiązkiem poszkodowanego wynikającym zarówno z art. 826 § 1 k.c., jak i art. 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych jest minimalizacja skutków szkody, a nie ich nieuzasadnione zwiększanie. Przepis art. 361 k.c. w zw. z art. 363 k.c. przewiduje bowiem obowiązek pokrycia przez dłużnika normalnych skutków następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, co powoduje, iż brak jest podstaw do uznania w pełni zastosowanej przez strony umowy stawki czynszu najmu, skoro istniała możliwość wynajmu pojazdu tej samej klasy za niższą cenę na lokalnym rynku. Uwzględniając zatem wnioski biegłego zawarte w opinii pisemnej, Sąd Rejonowy słusznie ustalił odszkodowanie w średniej stawce czynszu najmu stosowanej na lokalnym rynku.

W tym stanie rzeczy apelację wnioskodawcy należało oddalić jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzeczono w punkcie 1 postanowienia.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Zasądzona od powoda kwota 90 zł obejmuje koszty zastępstwa procesowego pozwanego, których wysokość została ustalona na podstawie § 6 pkt 2 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 t.j.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.